

- Най-скромен дар от нашия преславен господар за високата и благоверна негова невеста... - каза абат Витнеем на свършен латински език.

- Кажете на вашия висок самодържец, че съм му признателна от все сърце за хубавия дар, който метрогна дълбоко... - отвърна осърчена Анна, като вдигна ^{отново} високо ~~високо~~ взор към пратениците.

След това тя похвали със щедри слова изкусния поп Добрийшо и повтори голямата си благодарност.

Неволно, следвайки влечението на благочестивия си нрав, младият цар бе успял да спечели далечната си, непозната невеста, изпращайки дар угоден за сърцето ѝ.

Когато българите си взеха сбогом от годеницата на своя цар, Анна бе забравила, че в пояса ѝ се таи писмо за господаря на хемските земи.

6.

^{тръгна} Белият кораб плуваше по ширната бяла река, ^{всичка} цял окичен с ~~трън~~ ^{трън} дафил, зеленина и пряпорици. Още от Естергом до Белград, та чак до Бдин, двата бряга на Истъра бяха отрупани с тълпи, които ръкомахаха, развяваха кърпи и гугли, надаваха радостни викове:

- Да живее царица Анна!
- Сбогом! Сбогом, Ануш!
- Добре дошла, благочестива!

Венгри и българи ликуваха. Първите от гордост, че тяхната кралска дъщеря става българска царица, вторите от възторг, че ^{големо} голямо обичаният им венценосец най-сетне ще свие своя гнездо, ще даде на държавата наследник, ще продължи славния род на Асеновци. Още преди да тръгне ^{свадбения} кораб от Гран, българските гарнизони бяха заели ^{крал} крепостите на Браничево и Белград, която Анна носеше като зестра на новата си родина. И това още повече изпълваше с ликуване